

## «Η σχέση μου με τον Μάρκες»

**Συνάντηση** τον Γκαμπριέλ Γκαρσία Μάρκες πολλές φορές στη ζωή μου. Τα «Εκατό χρόνια μοναξιά» τα πρωτοδιάβασα όταν ήμουν δώδεκα χρόνων. Εκείνη την εποχή ήταν σχεδόν κλασικός. Από κοντά τον γνώρισα το 1996. Τότε είχε εκδοθεί το πρώτο μου βιβλίο στην Κολομβία, αλλά ζούσα στο Παρίσι. Γινόταν ένα φεστιβάλ στη νότια Γαλλία και πήγα όχι ως συγγραφέας, γιατί ήμουν καινούργιος και κανείς δεν με ήξερε, αλλά ως δημοσιογράφος. Στο ίδιο φεστιβάλ ήταν και ο Μάρκες, ο οποίος δεν δέχτηκε ποτέ να μιλήσει σε πάνελ. Είχε έρθει εκεί για να δει μερικούς φίλους του. Κάποια στιγμή βρεθήκαμε με τους συγγραφείς σε ένα ξενοδοχείο. Η συνάντηση γινόταν σε ένα πλάτωμα, στην ευθεία υπήρχε ένας κήπος και στο τέλος του ξεκινούσαν κάτι σκαλιά που οδηγούσαν στην παραλία. Οπως κοπούσα προς τη θάλασσα, είδα ξαφνικά να περπατά πάνω στην άμμο ο Μάρκες μαζί με έναν γνωστό μου φωτογράφο. Εμεινα να κοιτάζω σαν χαμένος. Ο φωτογράφος μίας δειξε με το χέρι του και άρχισαν να έρχονται προς το μέρος μας. Όταν έφτασε κοντά μας όλοι οι συγγραφείς σηκώθηκαν όρθιοι να τον χαιρετήσουν. Εγώ ντρεπόμουν τόσο που πήγα και κρύφτηκα πίσω από τους άλλους. Αρχισαν κάποια στιγμή να του συστήνουν τον κόσμο, από εδώ ο Μεξικανός συγγραφέας τάδε, από εδώ ο Γάλλος συγγραφέας Ζαν-Κλοντ Ιζό. Και ήρθε η στιγμή που έφτασαν σ' εμένα. Ο φωτογράφος του είπε: «Α, αυτός εδώ είναι από την Κολομβία. Τον λένε Σαντιάγο Γκαμπόα». Τότε ήρθε κοντά μου ο Μάρκες και μου

είπε: «Σε έμαχνα γιατί διαβάζω το βιβλίο σου». Κατάπα τη γλώσσα μου. «Δώσε μου το τηλέφωνό σου στο Παρίσι» συνέχισε, «και θα σε πάρω την άλλη εβδομάδα να μιλήσουμε». Όταν ολοκληρώθηκε η πρώτη συνάντησή μας στεκόμουν σαν κεραυνοβλημένος και κοιτάζα για ώρα το κενό. Την επόμενη εβδομάδα, τη στιγμή που έκανα ντους, χτύπησε το τηλέφωνο και μπήκε ο τηλεφωνητής. Καθώς έτρεχε το νερό άκουσα μια βαθιά αντρική φωνή. Έτρεξα με τα νερά να πιάσω το τηλέφωνο. Μίλησαμε δύο ώρες και κανονίσαμε να βρεθούμε. Μετά τη συνάντησή μας μου τηλεφώνησε ο εκδότης μου και μου πρότεινε να γράψω ένα δημοσιογραφικό βιβλίο με τον Μάρκες -έπετα από πρόταση του ίδιου του Μάρκες-, το οποίο και κάναμε. Από εκεί και πέρα αρχίσαμε να κάνουμε παρέα. Δεν τολμώ να πω ότι ήμουν φίλος του. Από σεβασμό δεν τον αποκάλεσα ποτέ Γκάμπο, έτσι τον έλεγαν οι φίλοι του. Τον έλεγα Γκαμπριέλ. Ήταν πολύ συνεσταλμένος άνθρωπος. Καταγόταν από την Αρακατάκα, ένα πολύ φτωχό μέρος κοντά στην Καραϊβική. Ήρθε με τη δύναμη των ανθρώπων που έρχονται από χαμηλά. Στο μεταξύ ήταν πάντα ερωτευμένος με τη λογοτεχνία. Δεν σταματούσε να μιλάει για λογοτεχνία. Όταν καθόμασταν με ρωτούσε λεπτομέρειες γι' αυτά που έγραφα, μιλούσαμε και αναλύαμε και με βοήθησε πολύ να καταλάβω τι κάνω. Τελευταία φορά τον είδα εφτά μήνες προτού πεθάνει. Και με ρώτησε: «Είσαι ακόμη στην Ινδία», γιατί λόγω ηλικίας δεν

συγκρατούσε πληροφορίες. «Έχεις πάει ποτέ στην Ινδία» τον ρώτησα. Και μου απάντησε: «Ναι. Το 1983 κι ενώ βρισκόμουν στο Παρίσι μου τηλεφώνησε ο Φιδέλ Κάστρο και μου ζήτησε να τον συνοδεύσω στην Ινδία γιατί γινόταν η συνάντησή του Κινήματος των Αδελμευτών». Όταν προσγειώθηκαν στο Δελχί, ο Μάρκες αποκρίθηκε να περιμένει στο αεροπλάνο μέχρι να ολοκληρωθεί η τελετή υποδοχής. Από το παράθυρο του αεροπλάνου είδε τότε την Ιντιρα Γκάντι να περπατάει στον αεροδιάδρομο και να ανεβαίνει στο αεροδιάδρομο φωνάζοντας με ανησυχία: «Πού είναι ο Γκαρσία Μάρκες». Από εκείνη τη μέρα ο Μάρκες και η Γκάντι βρίσκονταν στο σπίτι της κάθε απόγευμα στις 5 και έπαιρναν μαζί το απογευματινό τους τσάι, συζητώντας στα γαλλικά. Έπειτα από τρεις ημέρες έγιναν φίλοι και η Ιντιρα του ζήτησε να πάει ξανά στην Ινδία και να γυρίσουν μαζί όλη τη χώρα. Τότε εκείνος της απάντησε: «Οργάνωσέ το και θα έρθω». Όταν έφτασε σε αυτό το σημείο της αφήγησής του, το πρόσωπό του σκοτεινίασε ξαφνικά. «Λίγο καιρό μετά τη συνάντησή μας με ειδοποίησαν ότι τη σκότωσαν. Δεν μπόρεσα ποτέ να ξαναπάω στην Ινδία» μου είπε. Γνώρισα πολλούς ανθρώπους, είχα την τύχη να συνομιλήσω με κορυφαίους συγγραφείς. Κανείς ωστόσο δεν ήταν όπως εκείνος. Όταν συζητούσα μαζί του είχα την αίσθηση ότι μιλούσα με μια διάνοια. Θα το πω, και το εννοώ χωρίς υπερβολή: ο Μάρκες ήταν ο σημαντικότερος άνθρωπος που γνώρισα στη ζωή μου.